Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . »	5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 10*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ κατάστρωμα παρηκολούθησε τὴν οἰκτρὰν παρέλασιν ὅλων ἐκείνων τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐκπατρίζει ἡ ἐσχάτη πτωχεία. Τόση εἶνε ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἀθλιότης εἰς τὴν Ἀλμέριαν, ὥστε μεταξὺ δέκα κατοίκων οἱ τέσσαρες τοὐλάχιστον εἶνε μονόφθαλμοι ἢ τυφλοί. Ἡ ὀφθαλμία κάμνει μεγάλην θραῦσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, οἱ δὲ κάτοικοι τὴν ἔχουν συνειθίσει τόσον, ὥστε τὴν θεωροῦν πλέον ὡς μίαν φυσικὴν κατάστασιν. Δι' αὐτὸ ἐξεπλήσσοντο πολὺ ποῦ ἔβλεπαν τὸν ἰατρὸν τοῦ πλοίου νάπορρίπτῃ ἀμειλίκτως τοὺς προσβεβλημένους ἀπὸ τὴν μολυσματικὴν αὐτὴν ἀσθένειαν.

Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις καὶ ἡ ἐπιβίβασις τῶν Ἀλμεριωτῶν διήρκεσεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ Ραοὺλ διῆλθε τὰς ἀνιαρὰς αὐτὰς ὥρας περιεργαζόμενος ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον τὰ πλήθη τῶν ἱσπανῶν μεταναστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν εἰς τὴν προκυμαίαν τὴν ἄδειαν τῆς ἐπιβιβάσεως. Εἰς τὴν προκυμαίαν αὐτὴν ἦσαν συσσωρευμένα ἔπιπλα, σκεύη, στρώματα, κλινοσκεπάσματα καὶ κιβώτια διαφόρων σχημάτων. Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἦσαν τόσον παλιὰ καὶ τόσον ἐλεεινά, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι διεσώθησαν ἀπὸ καμμίαν καταστροφήν.

Αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο χάμω, περιστοιχιζόμεναι ἀπὸ παιδία ἡμίγυμνα. Οἱ ἄνδρες, κοντοὶ καὶ εὐκίνητοι, ἐστέκοντο ὄρθιοι, σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοί, ἐπιδεικνύοντες ἡλικιακεῖς βραχίονας γυμνοὺς καὶ πρόσωπα ἰσχνὰ καὶ ξυρισμένα κάτω ἀπὸ πλατύγυρα μαῦρα καπέλλα.

Ἡ πόλις ἐφαίνετο μακράν. Μόλις διεκρίνοντο οἱ οἰκίσκοι της, ψηνόμενοι εἰς τὸν ἥλιον καὶ παρατεταγμένοι ἐπὶ τῆς κλιτύος ἑνὸς κονιορτώδους λόφου, ἐπιστεφομένου ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ἀραβικοῦ φρουρίου.

Πρὸς μεγάλην του λύπην, αὐτὸ μόνον εἶδεν ὁ Ραοὺλ ἀπὸ τὴν πολυθρύλητον Ἱσπανίαν.

Τριακόσιοι ἱσπανοὶ μετανάσται προσετέθησαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἄλλους τῆς Πάμπα, οἱ ὁποῖοι δὲν τοὺς ὑπεδέχθησαν καὶ μὲ πολὺ φιλικὰς διαθέσεις, διότι θὰ τοὺς ἔκαμναν νὰ στενοχωρηθοῦν περισσότερον.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Τορπέν, εὐτυχῶς, δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιδρομήν, διότι τοὺς εἶχον ἤδη ἐγκαταστήσῃ χωριστὰ εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ νοσοκομείου. Ὤφειλαν δὲ αὐτὴν τὴν εὔνοιαν εἰς τὸν τίτλον τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε σημειωθῆ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Τορπὲν εἰς τὸν κατάλογον τῶν μεταναστῶν.

Ὁ ἰατρὸς εἶχε προτείνῃ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εὐγενῶς ἀπεκάλει «συνάδελφον», νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀναλαμβάνων τὸ φαρμακεῖον τοῦ πλοίου. Ὁ δὲ Τορπέν, ἂν καὶ μουρμουρίζων, εἶχε δεχθῆ. Οὕτως οἱ φίλοι μας ἀπέκτησαν πλέον προνόμια ἰδιαίτερα: Ἔτρωγαν χωριστά, ἐκοιμῶντο εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τὸ δὲ πλήρωμα καὶ τὸ προσωπικὸν τοὺς μετεχειρίζετο μὲ σεβασμὸν καὶ ὄχι ὅπως τοὺς κοινοὺς μετανάστας.

Μ' ὅλ' αὐτά, ὁ Τορπὲν ἐξηκολούθει νὰ μουρμουρίζῃ.

— Μ' αὐτὸ κανταντᾷ ἀστεῖο! ἔλεγε. Νὰ φεύγω ἀπὸ τὸν τόπο μου γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὰ τὰ παληογιατρικά, ποῦ τὰ εἶχα πιὰ ἀηδιάσῃ, νὰ ζητῶ καινούργια τύχη, καινούργια ζωή, καὶ... νὰ μὲ κλείνουν πάλι στοὺς τέσσερους τοίχους ἑνὸς φαρμακείου! Ἄ, μὰ θὰ σκάσω!

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίνετο ὁ Ραοὺλ, ὅτι τὸ ταξεῖδί μας, ὡς τώρα, δὲν εἶναι καθόλου διασκεδαστικό. Διεσχίσαμε τὸν μισὸ κόσμο χωρὶς νὰ ἰδοῦμε τίποτα κ' ἐπεράσαμε ἀπὸ τὴν Ἱσπα-

«Εἶδεν ἕνα ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς κολυμβητὰς...» (Σελ. 78, στ. α'.)

«Αὐτὸ Ἀράπης... ἐγὼ Εὐρώπας, Γάλλο...» (Σελ. 78, στ. β'.)

νία κι' ἀπὸ τὴν Ἀφρική, χωρὶς νὰ σταθοῦμε πουθενά, χωρὶς νὰ βγοῦμε ἔξω καθόλου.

Εἰς τὸ Δακάρ.

Εἰς τὸ Δακὰρ ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ εἶχε κάποιαν ἱκανοποίησιν. Ἐν πρώτοις τὸν κατεγοήτευσεν ἡ θέα τῶν μαύρων καὶ διεσκέδασε πολὺ κυττάζων τὰς πιρόγας, ἤτοι τὰ μικρὰ καὶ στενόμακρα ἐκεῖνα ἀκάτια τῶν ἰθαγενῶν, ποῦ ἐπερικύκλωσαν τὸ ἀτμόπλοιον, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα.

Τί χαρὰ τοῦ νὰ βλέπῃ τοὺς ἀραπάδες ἐκείνους, ὁλόγυμνους, νὰ κάμνουν διαρκῶς μακροβούτια, διὰ νὰ πιάσουν τὰ νομίσματα ποῦ τοὺς ἔρριπτον ἀπὸ τὸ πλοῖον!

Ὁ ἐνθουσιασμός του ἐκορυφώθη, ὅταν εἶδεν ἕνα ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς κολυμβητὰς νὰ βυθίζεται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ ἄλλο, διερχόμενος κάτωθεν τῆς τρόπιδος τοῦ μεγάλου σκάφους, δηλαδὴ εἰς βάθος εἰκοσιπέντε ποδῶν. Μακροβοῦτι μιὰ φορά!

Ἐπιτέλους ἔλαβε καὶ τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ.

Μόλις ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους, ἠσθάνθη μίαν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ὅ,τι ἔβλεπεν, ὡμοίαζε τόσον ὀλίγον μὲ ὅ,τι εἶχεν ἰδῇ ἕως τώρα! Βεβαίως, τὸ Δακὰρ εἶνε πόλις ἡ ὁποία ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξευρωπαΐζεται· ἡ φύσις ὅμως, τὸ κλῖμα, μένουν πάντοτε ἀφρικανικά. Ὁ ἥλιος τοῦ ἰσημερινοῦ, ὁ ὁλογερός, φωτίζει τὰ πράγματα μ' ἕνα χρυσοῦν φῶς ὅλως ἰδιαίτερον. Τὰ δένδρα, βαοβὰβ καὶ λατανιέρες, μὲ τοὺς πελωρίους καὶ ἀλλοκότους κορμούς, δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὰ εὐρωπαϊκά. Ὁ πληθυσμός, ἀποτελούμενος ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς καὶ ἀπὸ ξένους στρατιωτικοὺς καὶ ὑπαλλήλους, παρουσιάζει ὄψιν καθαρῶς ἀποικιακήν, καὶ ἤτο ἀκριβῶς τὸ «νέον», τὸ ὁποῖον τόσον ἐπεζήτει ὁ μικρὸς Γάλλος.

Ἔφθασεν ὡς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου οἱ μαῦροι πωλοῦν ἀκόμη τὰ πελώρια ψάρια των καθισμένοι κατὰ γῆς, ὅπως τὸ κάμνουν ἀπὸ αἰώνων. Τὰ παιδιὰ ὁλόγυμνα. αἱ γυναῖκες σκεπασμέναι ἁπλῶς μὲ μίαν ποδιάν, περικυκλώνουν τοὺς ξένους καὶ τοὺς κυττάζουν μὲ δυσπιστίαν καὶ περιέργειαν. Τὰ ἀραπάκια, τολμηρότερα, ζητοῦν ἐπιμόνως μιὰ πεντάραν ἀπὸ τὸν «κύριο». Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡραῖοι μαῦροι, σοβαροὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ὑπὸ τοὺς λευκοὺς ἀσπίλους χιτῶνάς των, παρουσιάζονται πρὸ τῶν ξένων, προσφερόμενοι νὰ τοὺς χρησιμεύσουν ὡς ὁδηγοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν.

Ὁ Ραοὺλ διεσκέδασε πολὺ μὲ τὴν ἑξῆς μικρὰν σκηνήν: Μεταξὺ τῶν μαύρων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν εἰς τὸν Τορπὲν νὰ τῷ δείξουν τἀξιοθέατα τῆς πόλεώς των, δύο ἐπέμειναν πολύ. Ὁ ἕνας ἦτο ὁ κλασσικὸς τύπος τοῦ μαύρου, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε ἀπὸ τὰ εἰκονογραφημένα βιβλία: πλατειὰ λευκὰ φορέματα, σκούφια κόκκινη σὰν φέσι, παντοῦφλες, πελώριον μπαστοῦνι καὶ λαιμὸς γυμνός, στολισμένος μὲ χάνδρες. Ὁ ἄλλος ὅμως ἦτο ἐνδεδυμένος εὐρωπαϊστί, καὶ μάλιστα μὲ τὴν ὑπερβαλικὴν καὶ κωμικὴν ἐκείνην ἐπιτήδευσιν, τὴν προσιδιάζουσαν εἰς τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, ποῦ θέλουν καὶ καλὰ νὰ φανοῦν πολιτισμένα. Ἐφοραῦσε πανύψηλον κολλαρισμένον φωκόλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὑπὸ θερμοκρασίαν σαράντα βαθμῶν, φαντάζεται κανεὶς πόσον θὰ ὑπέφερε. Τὰ ὁλόγουρα μαλλιά του ἐσκέπαζε μία μικρὴ ψάθα, μὲ κόκκινην κορδέλλαν, τὸ δὲ κανονικὸν σῶμά του μὲ τοὺς θαυμασίους μυῶνας, ἐστενοχώρει μία γελοία

«Ὁ μικρὸς εἶνε ζωγράφος; Ἄσχημο αὐτό!»

ἐνδυμασία τοῦ Λούβρου στακτιά, μὲ λευκὸν γιλέκον, ὅπου ἐκρέμαντο δεάφορα μπρελόκ, καὶ μὲ ὑποδήματα βερνικωμένα σὰν λουστρίνια. Εἰς τὰ δάκτυλά του ἐσπινθηροβολοῦσαν δακτυλίδια μὲ ψεύτικα διαμάντια κ' ἐκάπνιζεν ἀφελῶς ἕνα σιγαρέττον μὲ πίπαν ἀπὸ ἤλεκτρον.

Ὁ «πολιτισμένος» αὐτὸς μαῦρος ἐκύτταζε μὲ τὴν βαθυτέραν περιφρόνησιν τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ φορῇ τὸ πάτριον ἔνδυμα, καὶ δείχνων μὲ τὸν δάκτυλον τὸν ἀντίζηλόν του, ἔλεγε:

— Μὴν πάρῃς αὐτό!... Αὐτὸ Ἀράπης, ἐγὼ Εὐρώπας!... αὐτὸ ἄγριο, ἐγὼ Γάλλο!...

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἐπηρεάσθη διόλου ἀπὸ αὐτὰς τὰς κρίσεις. Ἀπεναντίας ὁ θαυμασμός του ἐφέρετο πρὸς τὸν ἄλλον, τὸν «ἄγριον» ἀράπην, ὁ ὁποῖος ὅμως ὡμοίαζε τόσον μὲ τὰς εἰκόνας τῶν βιβλίων του. Δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν κυττάζῃ καὶ νὰ ἐγγίζῃ τὰ χέρια του, τὰ φορέματά του, τὰ κοραλλινά του περιδέραια καὶ τὰ φυλακτά του. Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρόν του φίλον, ὁ Τορπὲν ἐδιάλεξε τὸν ἰθαγενῆ ὡς ὁδηγόν. Κ' ἐνῷ αὐτός, εὐχαριστημένος, ἐχαμογελοῦσεν ἀγαθώτατα, ὁ ἄλλος, ὁ μασκαρευμένος εἰς Εὐρωπαῖον, ἀπεσύρετο χωρὶς λέξιν, ἀλλὰ μὲ προφανῆ περιφρόνησιν διὰ τοὺς ἡλιθίους ἐκείνους ξένους, οἱ ὁποῖοι ἐπροτιμοῦσαν τὸν ἄγριον, ἀπὸ ἕνα ἀράπην τῆς τελευταίας μόδας, ἕνα ἀράπην... παριζιάνον!...

Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ λευκοφόρου ἰθαγενοῦς ὁ Τορπὲν καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπεσκέφθησαν τὸ διοικητήριον, τὸν Βοτανικὸν Κῆπον καὶ τὸ ἀράπικο χωριό, δηλαδὴ τὰ τρία ἀξιοθέατα μέρη, τὰ ὁποῖα προσφέρουν συνήθως εἰς τὴν περιέργειαν τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν τῆς σενεγαλικῆς αὐτῆς πόλεως.

Μὴ ἔχοντές τι ἄλλο νὰ κάμουν ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἐκεῖνον ἥλιον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν ἐξαντλήσῃ, οἱ φίλοι μας ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε θὰ νεχώρει εἰς τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα. Ἦτον τρεῖς ἡ ὥρα, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα. Ἀλλ' ἡ «Πάμπα» διὰ νὰνθρακεύσῃ, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν προκυμαίαν κ' εὑρίσκετο εἰς τὸ πέλαγος, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος σχεδὸν μιλλίου. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πάροιν βάρκαν.

Συνεφώνησαν μὲ τοὺς ἡμιγύμνους βαρκάρηδες καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιβιβασθοῦν, ὅταν ἡ προσοχή των εἰλκύσθη ἀπὸ ἕνα ξένον, προφανῶς Ἄγγλον καὶ πλούσιον, ὁ ὁποῖος δρασκέδαζε, ρίπτων ἀπαθῶς εἰς τὴν θάλασσαν ἀργυρᾶ νομίσματα διὰ νὰ βουτοῦν καὶ νὰ τὰ μαζεύουν οἱ ἰθαγενεῖς. Πλησίον τοῦ Ραοὺλ καὶ τοῦ Τορπὲν ἐστέκοντο ἀκόμη ὁ καλὸς μαῦρος ὁδηγὸς καὶ ὁ ἄλλος, ὁ «πολιτισμένος», ὁ ὁποῖος, μολονότι δὲ ἐδέχθησαν τὰς ὑπηρεσίας του, τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσῃ μακρόθεν καθ' ὅλον τὸν περίπατον. Ἡ θέα τοῦ Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ἀργυρᾶ νομίσματα, ἔκαμε καὶ εἰς τοὺς δύο μαύρους τὴν αὐτὴν αἴσθησιν. Ἐδίστασαν μίαν στιγμὴν καὶ κατόπιν τὸν ἐπλησίασαν. Κ' ἐφ' ὅσον μὲν τὸν ἔβλεπαν νὰ ρίπτῃ ἀργυρᾶ καὶ μισόφραγκα, δὲν κατεδέχθησαν νὰ κινηθοῦν, ἀφίνοντες τοὺς πτωχοὺς βαρκάρηδες νὰ βουτοῦν καὶ νὰ τὰ μαζεύουν. Ἔξαφνα ὅμως ὁ Ἄγγλος, ἐνθουσιασθείς, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν ἀσημένιο πεντόφραγκον καί, πρὶν τὸ ρίψῃ, τὸ ἐπέδειξεν εἰς τὴν ὁμήγυριν. Τότε πλέον οἱ δύο ὁδηγοὶ ἄφισαν κατὰ μέρος κάθε ἀξιοπρέπειαν! Ὁ πρῶτος ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα τὸν λευκόν του χιτῶνα κ' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ νόμισμα εἰς τὸν πυθμένα. Ἀλλ' ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ Ραοὺλ ἦτον ὅταν εἶδε τὸν ἄλλον μαῦρον,

τὸν σίκ, τὸν πολιτισμένον, τὸν φοροῦντα φωκὸλ τριάντα ἑκατοστῶν, νὰ μὴν εἰμπορῇ νανισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ παίρνῃ τὴν βουτιάν του μὲ ὁλόκληρον τὸ κοστούμι του!

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

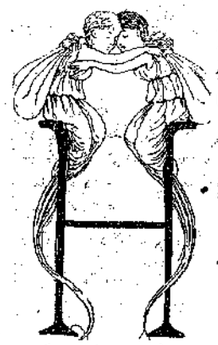

ΛΘΕΝ ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν πηγαίνομεν συχνότερα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσευχόμεθα ἐκτενέστερα εἰς τὸν Θεόν... Τὸ καθῆκον αὐτό, ὑπέρτατον διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐκτελοῦν ἀρά γε μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον ὅλοι οἱ νεαροί μας φίλοι; Ἀμφιβάλλω... Εἰς τὴν ζωήν μου ἐγνώρισα καὶ παιδιά, ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἄνω, τὰ ὁποῖα εἶχαν πρὸς τὴν θρησκείαν ἓν εἶδος ἀδιαφορίας, ἂν ὄχι καὶ περιφρονήσεως. Διότι δὲν ἐπίστευαν καὶ τόσον πολὺ εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν διδαγμάτων της. Ὑποθέτω — καὶ μὲ πόσην λύπην τὸ λέγω! — ὅτι καὶ σήμερον τέτοια δυστυχῶς παιδιὰ θὰ ὑπάρχουν. Ἡ ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν — κατὰ μέσον ὅρον — εἶνε μία κρίσιμος ἡλικία. Τὸ παιδὶ ποῦ σπουδάζει, ποῦ προχωρεῖ εἰς ἀνώτερα μαθήματα, ἀρχίζει τώρα νὰ σκέπτεται, νὰναθεωρῇ τὰς ἐντυπώσεις του, νὰ ἐξελέγχῃ τὰς ἕως τότε δοξασίας καὶ πεποιθήσεις του. Καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ ὑποπίπτει εἰς τὴν μόλις ἀφυπνιζομένην ἀντίληψίν του, εἶνε κάποια ἀσυμφωνία μεταξὺ τῶν διδαγμάτων τῆς Θρησκείας, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἀπὸ μικρός, καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὴν ὁποίαν μυεῖται ὁλονέν.

Διότι ἕνα παιδὶ δεκαπέντε ἐτῶν μανθάνει εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ Γεωλογίαν, καὶ Ἀστρονομίαν, καὶ Ζωολογίαν, καὶ Φυσικήν, καὶ Χημείαν — τὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν — καὶ ὅταν εἶνε μάλιστα φιλομαθές, ἐκτὸς τῶν σχολικῶν βιβλίων διαβάζει καὶ ἄλλα. Βλέπει λοιπόν, ὅτι ἄλλα λέγει ἡ Ἱερὰ Ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖται ἀπὸ τὸ Δημοτικόν, καὶ ἄλλα ἡ Κοσμογραφία, τὴν ὁποίαν διδάσκεται εἰς τὸ Γυμνάσιον. Παραδείγματος χάριν ἡ Ἱερὰ Ἱστορία λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον εἰς ἓξ ἡμέρας. Ἡ Ἐπιστήμη ὅμως διδάσκει, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ ὁ κόσμος, ἐχρειάσθη πολὺ περισσότερος καιρός, καὶ ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ζωὴ ἀπὸ τὰ φυτὰ εἰς τὰ ζῷα, ἢ ἀπὸ τὰ ζῷα εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἐπέρασε μία ἡμέρα, ἀλλὰ πολλαὶ χιλιάδες ἐτῶν. Καὶ τὸ παιδὶ συλλογίζεται: Ἀ! ψέμματα εἶνε αὐτά; Ψέμματα λοιπὸν εἶνε ὅλα. Καὶ ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀμφιβολία, ἡ ὁποία καταλήγει κάποτε εἰς τὴν ἀπιστίαν καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν. Ὁσάκις δὲ τὸ παιδὶ τύχῃ νὰ ἔχῃ κακοὺς συμβούλους, ἀνθρώπους ἠμμαθεῖς καὶ πλανωμένους, περνοῦν πολλὰ χρόνια ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν καί, καμμίαν φορὰν, ὅλη του ἡ ζωή...

Ἀλλ' ἐδῶ εἶνε ἀκριβῶς ποῦ τὴν παθαίνει τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ σκέπτεται μόνον του: Ἄπειρον ἀκόμη τοῦ Κόσμου, ἀνερμάτιστον, μὲ πολὺ ὀλίγας γνώσεις, συγχύζει τὴν Ἐπιστήμην μὲ τὴν Θρησκείαν; ἐνῷ ἄλλο πρᾶγμα εἶνε ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἄλλο ἡ Θρησκεία. Δηλαδή: ἄλλα εἶνε τὰ ζητήματα, τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα λύει ἡ Ἐπιστήμη, καὶ ἄλλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λύει ἡ Θρησκεία. Παραδείγματος χάριν, ἡ ὕπαρξις Θεοῦ, ἡ σχέσις του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἡ μετὰ θάνατον ζωή, εἶνε ζητήματα τῆς Θρησκείας. Ἀπὸ τὴν Θρησκείαν θὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀπαντήσεις εἰς αὐτά. Ἡ ἐξήγησις πάλιν τῶν φυσικῶν φαινομένων ἢ τὸ πῶς ἐσχηματίσθη ἡ γῆ, πῶς ἐστερεοποιήθη ὁ φλοιός της, πότε ἀνεφάνη ἐπ' αὐτοῦ ἡ ζωή, τί ἐξέλιξιν ἠκολούθησε, πῶς γίνεται ἡ βροχή, ἡ ἀστραπὴ καὶ ὁ κεραυνός, πῶς κινοῦνται τὰ οὐράνια σώματα, πῶς γίνονται αἱ ἐκλείψεις κλπ. κλπ. αὐτὰ εἶνε ζητήματα τῆς Ἐπιστήμης. Ἂν ἐρωτήσετε τὴν Ἐπιστήμην: «Διατί πίπτουν τὰ σώματα;» θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Ἕνεκα τῆς ἕλξεως τῆς γῆς». Ἂν τὴν ἐρωτήσετε ὅμως: «Μετὰ θάνατον οἱ κακοὶ τιμωροῦνται καὶ οἱ καλοὶ ἀνταμείβονται;» θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Δὲν εἰξεύρω, δὲν εἶμαι ἁρμοδία. Αὐτὰ δὲν λύονται μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἢ μὲ τὸ μικροσκόπιόν μου. Ἐρωτήσατε τὴν Θρησκείαν!»

Μὲ ἄλλους λόγους, ἀγαπητοί μου, ἡ Θρησκεία ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τελειώνει πλέον ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἐπιστήμης καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κηρύσσεται ἀναρμόδιος. Ὅτι δὲ μερικὰ διδάγματα τῆς Θρησκείας, κοσμογονικὰ ἢ ἄλλα, δὲν συμφωνοῦν κατὰ γράμμα μὲ τὴν σημερινὴν Ἐπιστήμην, αὐτὸ δὲν ἔχει κάμμίαν σημασίαν. Αἱ Θρησκεῖαι εἶνε πολὺ παλαιότεραι τῶν Ἐπιστημῶν κ' ἐξηγοῦν τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἂν ἔξαφνα ἡ Ἐπιστήμη λέγῃ, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔγεινεν εἰς ἓξ ἡμέρας, ἀλλ' εἰς ἓξ μεγάλας γεωλογικὰς περιόδους, ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν ἑκάστην, τί σημαίνει; Ποῖος ἔκαμε τὸν κόσμον: ποῖον εἶνε τὸ Πρῶτον Αἴτιον ὅλων τῶν πραγμάτων; Ἡ Ἐπιστήμη ἀπαντᾷ: τὸ Ἄγνωστον Χ. Ἡ Θρησκεία ἀπαντᾷ: Ὁ Θεός. Ἀλλ' εἴτε «Ἄγνωστον Χ» πῇ κανείς, εἴτε «ὁ Θεός», δὲν εἶνε τὸ ἴδιον; Καὶ ἰδοὺ ἡ κατὰ βάθος συμφωνία τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἕνα παιδὶ δεκαπέντε ἐτῶν, σκεπτόμενον μόνον του, δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ δι' αὐτό, ὅταν δὲν ἔχῃ καλοὺς συμβούλους καὶ ὁδηγούς, πλανᾶται, σκοτίζεται, χάνεται...

Εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον τῆς ζωῆς σας περίοδον, προσέξατε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴ πάθετε αὐτὸ ποῦ παθαίνουν κάμποσα δυστυχισμένα παιδιά. Μὴ πιστεύσετέ ποτε βιβλίον ἔθνεν ἐπιστημονικόν, ἔχον τὴν ἀξίωσιν νὰ λύσῃ ζητήματα τῆς Θρησκείας, — ὅπως π. χ. τὰ βιβλία τῶν Γερμανῶν Ὑλιστῶν, οἱ ὁποῖοι, διὰ κάθε ἀληθινὸν ἐπιστήμονα, εὑρίσκονται εἰς τὴν οἰκτροτέραν πλάνην, — καὶ προπάντων μὴν ἀκοῦτε μερικοὺς ἀνοήτους καὶ δοκησισόφους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι νομίζουν — νομίζουν οἱ κακόμοιροι, — ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἀναιρεῖ τὴν Θρησκείαν. Ὄχι, ἀγαπητοί μου! εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παραδέχεται τὴν Ἐπιστήμην, νὰ τὴν σπουδάζῃ, νὰκούῃ τὰς ἐξηγήσεις της, νὰ μανθάνῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ συγχρόνως καὶ τὴν Θρησκείαν του, νὰ πιστεύῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν, ζητῶν τὸν φωτισμόν, τὴν ὁδηγίαν καὶ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ Θεὸς εἶνε μέσα μας. Καμμία ἐπιστημονικὴ θεωρία, καμμία ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις, δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ. Ἄνθρωπος δέ, ἀμφιβάλλων περὶ αὐτοῦ, πίπτει εἰς τὴν πλάνην, εἰς τὸ σκότος. Ἡ Θρησκεία εἶνε τὸ φῶς. Καὶ πρὸς αὐτὸ πρέπει νὰ στρεφώμεθα πάντοτε, ἀλλὰ προπάντων κατὰ τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Προσευχῆς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΛΗΕΣ

—Τρεῖς ἀδελφοῦλες εἴμαστε, παιδάκι μου,
Πάντα μαζὶ καὶ πάντ' ἀγαπημένες,
Καὶ σὲ βουνοῦ κορφοῦλα οἱ τρεῖς ἐζήσαμε
Μονάχες μας, συχν' ἀνεμοδαρμένες.

Βοριᾶς κακὸς δὲν μπόρεσε, παιδάκι μου,
Ποτὲς νὰ μας λυγίσει ἡ μαύρη Μπόρα,
Μικρὲς γιατὶ τὰ κλάνια μας ἐπλέξαμε,
Καὶ τὰ κορμιά μας ἕνα βλέπεις τόρα.

Ὅποια ἀδερφάκια, σὰν ἐμᾶς, παιδάκι μου,
Ζοῦν πάντοτ' ἑνωμένα, ταιριασμένα,
Ποτὲς κακοὶ δὲ θὰν τὰ βλάψουν εὔκολα,
Παντοτινὰ θὰ ζοῦν εὐτυχισμένα.

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Μετὰ μίαν ὥραν, τὸ τραῖνον εἰσήρχετο εἰς τὸν σταθμόν. Ἡ κρίσιμος στιγμὴ διὰ τὸν κλέπτην, ἔφθασε. Νὰ σηκώσῃ μόνος του τὸν κοιμώμενον Μωρίς, δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ· ἄλλως τε δὲν θὰ εἶχε καὶ τόσην δύναμιν.

Ἐφώναξεν ἕνα ἀχθοφόρον τοῦ σταθμοῦ καὶ εἰς καθαρὰν ἀγγλικὴν τῷ εἶπε:

— Βλέπεις φίλε μου, τὰ χάλια τοῦ συντρόφου μου; Γιὰ νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἀναχώρησί του ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἤπιε λιγάκι περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπιτρέπεται σ' ἕνα τζέντλεμαν — μεταξύ μας τώρα — κι' ἀποκοιμήθηκε τόσο βαθειά, ποῦ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν κατώρθωσα μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ξυπνήσω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὸν κρατήσῃς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐσύ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τὸν κρατῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸν πάω ὡς τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο.

Ἀνύποπτος ὁ ἀχθοφόρος, γελάσας μάλιστα μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἔκαμεν — Σκνίπα ἦταν ὁ κακόμοιρος, ἔλεγαν. Πόσα βαρέλια νὰ εἶχε ρίψῃ μέσα του;... Εὐτυχῶς ποῦ τὸν ἐσυντρόφευε φίλος καλὸς καὶ γενναιόδωρος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν.

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἀφυπνίσθη, εὑρέθη ἐξηπλωμένος μὲ τὰ ροῦχά του εἰς ἕνα κρεββάτι, μέσα εἰς ἓν ἀμυδρῶς φωτιζόμενον δωμάτιον.

— Ποῦ εἶμαι; ἐσυλλογίσθη μὲ ἀγωνίαν.

Ἔκαμε νὰ σηκωθῇ· ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο τῷ ἀπέσπασεν ἀμέσως κραυγὴν πόνου. Τὸ κεφάλι τοῦ ἐπονοῦσε φοβερά. τὰ μάτια του μὲ πολὺν κόπον ἔμειναν ἀνοικτά, τὰ μηνίγγια του ἐκτυποῦσαν καὶ ὁλόκληρον τὸ σῶμά του ἦτο τσακισμένον.

Τέλος πάντων, μὲ πολλοὺς ἀγῶνας κατανικήσας τὴν ζάλην του, κατώρθωσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Κατόπιν, μὲ κλονούμενον βῆμα, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ καθαρὸς ἀὴρ ποῦ εἰσῆλθεν ἀπέξω — διότι τὸ δωμάτιον ἦτο ἰσόγειον — Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ, ἀπεκρίθη ὁ γέρων· ἀλλὰ χθὲς ποῦ ἤλθατε στὸ ξενοδοχεῖό μου, ἤσθε τόσο πολύ... τόσο πολὺ ἀδιάθετος ἀπὸ τὸ κρασὶ τῆς Γαλλίας — ἔτσι ἔλεγε ὁ σύντροφός σας — ὥστε δὲν παραξενεύομαι καθόλου ἂν ὡς τώρα δὲν θυμᾶσθε τίποτα.

— Ὁ σύντροφός μου εἴπατε; τὸν διέκοψεν ὁ Μωρίς· μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα κανένα σύντροφο.

— Ἀμὴ ὁ τζέντλεμαν ποῦ ἦτον χθὲς μαζί σας;... ἕνας τζέντλεμαν τόσον καλὸς... αὐτὸν ἐννοῶ...

— Μὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ταξειδεύω μονάχος μου!

— Τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ, ὑπέλαβεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι ἡ... τὸ... ἡ ἀδιαθεσία σας δὲν σᾶς πέρασε ἀκόμη ἐντελῶς. Ἀλλοιώτικα θὰ ξεύρατε ὅτι, χθὲς τὸ μεσημέρι, ἤλθατε ἐδῶ μαζί μ' ἕνα τζέντλεμαν ποῦ εἶχε κόκκινες φαβορίτες καὶ φορροῦσε κοστοῦμι μὲ μεγάλα κ α ρ ρ έ.

— Ἄ, ναί τώρα θυμοῦμαι, ἐψιθύρισε ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ φανῇ ἥρεμος, διότι ἐσκέφθη νἀνακρίνῃ τὸν ξενοδόχον.

ὅ,τι τοῦ ἐζήτησαν· καὶ οἱ ταξειδιῶται, οἱ ὁποῖοι ἀπεβιβάζοντο ἀπὸ τὸ τραῖνον τοῦ Νιουχάβεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶδον τὸ περίεργον θέαμα ἑνὸς τζέντλεμαν μὲ κ α ρ ρ ὲ φορεσιὰν καὶ μὲ σοβαρόν, ἀξιοπρεπέστατον ὕφος, ὁ ὁποῖος ἐσήκωνε μᾶλλον παρὰ ὑπεβάσταζε, μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ ἀχθοφόρου, ἕνα φίλον του τόσον ἐλεεινὰ μεθυσμένον, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του...

Ἅμα ἐγκατέστησε τὸν μεθυσμένον εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ὁ Ἄγγλος μὲ τὴς κόκκινες φαβορίτες ἐπέστρεψε νὰ πάρῃ τὴν βαλίζαν του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς ἕνα φύλακα, καὶ ἀντήμειψεν ἡγεμονικῶς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀχθοφόρου. Κατόπιν ἐπήδησεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ἐκάθησε πλησίον τοῦ φίλου του καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν σωφὲρ μίαν διεύθυνσιν.

Τὸ αὐτοκίνητον εἶχε φύγῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ ἀχθοφόρος καὶ οἱ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἐγελοῦσαν ἀκόμη μὲ τὸν μεθυσμένον.

καὶ εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐλήν, — τὸν ἐζωογόνησεν. Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ καῖον μέτωπόν του καὶ ἐνθυμηθεὶς ἔξαφνα, ἐψιθύρισε μὲ τρόμον:

— Ἡ κασσετίνα!.. ἡ Ἀστυνομία!...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάσθη ἕνας γέρων μὲ εἰρηνικὴν ὄψιν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐκαλημέρισε.

—Ποῦ εἶμαι;τὸν ἠρώτησεν ὁ Μωρίς, ὁ ὁποῖος ὡμιλοῦσεν ἀρκετὰ καλὰ τὰγγλικά.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖό μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, πολὺ καλὸ ξενοδοχεῖο, αὐτό, κύριέ μου, τὸ καυχῶμαι.

— Μὰ πῶς ἦλθα ἐδῶ;... ποῦ εἶνε ὁ...;

Διεκόπη ἔξαφνα δαγκάνων τὰ χείλη. Ὁ νοῦς του ἤρχισε νὰ λειτουργῇ πάλιν κανονικῶς.Ἐξέβαλε κραυγὴν πάλιν λύσσης... Τώρα ἐνεθυμεῖτο τὰ συμβάντα του εἰς τὸ τραῖνον.

— Μ' ἀπεκοίμισαν καὶ μ' ἔκλεψαν! ἐφώναξεν εἰς τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταζε σαστισμένος. Ἀκοῦτε τί σᾶς λέω; Μ' ἔκλεψαν!...

— Νά το! ἀνέκραξεν οὗτος θριαμβευτικῶς· βλέπετε ποῦ τὸ θυμᾶσθε τώρα; Ὁ φίλος σας λοιπὸν αὐτὸς ἐπλήρωσε τὸ νοίκι τῆς κάμαράς σας καὶ μάλιστα — ἀλήθεια, τὸ εἶχα ξεχάσῃ, — τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγε, μοῦ ἄφησε νὰ σᾶς δώσω ἕνα γράμμα.

— Δόστε μοῦ το, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, προσποιούμενος ἀδιαφορίαν.

— Πάω νὰ τὸ φέρω, τὸ ἔχω στὸ γραφεῖο.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ὅσον γρηγορώτερα τῷ ἐπέτρεπαν τὰ γεροντικά του πόδια.

Ὁ Μωρὶς ἐπωφελήθη τῆς ἀπουσίας του, διὰ νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶχε κοιμηθῇ: ἕνα κρεββάτι, ἕνα χωλὸν τραπέζι, ἕνα ἑρμάρι καὶ μία καρέκλα, ἀποτέλουν ὅλην του τὴν ἐπίπλωσιν. Οὔτε ἴχνος, ἐννοεῖται, κασσετίνας. Ὅταν ὅμως ὁ νέος ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, εἶδεν ἔκπληκτος, ὅτι τὸ χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων, ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξειδιώτης, εὑ-

ρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ-μέσα! Ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἀπεκοίμισε, πῶς δὲν τοῦ ἐπῆρε καὶ αὐτό;

Ὅ,τι τῷ εἶχεν ἀποκαλύψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ ξενοδόχος, τῷ ἐφαίνετο ἀκόμη πλέον μυστηριῶδες, ἀνεξήγητον.

— Ὁ Ἄγγλος μὲ τὴς κόκκινες φαβορίτες, ἐψιθύρισε, ὁ ἄνθρωπος ποῦ ξαναεῖδα στὸ τελωνεῖο... Συνένοχος βέβαια τοῦ ἄλλου... Ἀλλὰ πῶς κατώρθωσαν νὰ μὲ ἀποκοιμίσουν;

— Ὁρίστε τὸ γράμμα, τῷ εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ ξενοδόχος. Ὁ κύριος ἐκεῖνος μοῦ παρήγγειλε νὰ σᾶς τὸ δώσω μόλις ξυπνήσετε.

Ὁ Μωρὶς ἔσχισε τὸν φάκελλον μὲ χέρι νευρικόν. Τὸ γράμμα εἶχε μόνον τρεῖς γραμμές, βιαστικὰ γραμμένας καὶ μὲ γράφιμο προφανῶς παρηλλαγμένον.

«Γύρισε εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἄφισέ με ἥσυχον. Εἶδες ὅτι δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μαζί μου. Ρ.»

— Αὐτός! πάντοτε αὐτός! ἐμουρμούρισεν ὁ νέος, συνθλίβων μὲ λύσσαν τὸ χαρτί.

— Καμμιὰ κακὴ εἴδησις; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

(Ἕπεται συνέχεια)

"ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

Τί ΕΙΝΕ ὅλα τὰ μαργαριτάρια τὰ δεμένα
Σ' ὡραίους λαιμούς, ἂν τὰ μετρήσῃ ὁ νοῦς
Μ' ἐκεῖνα ποῦ γιὰ πάντα εἶνε χαμένα
Στὰ πέλαγα καὶ στοὺς ὠκεανούς;

Καὶ ἴσως τὸ ἕνα, τὸ μ ό ν ο,—ἡ δόξα κ' (ἡ κορῶνα
Τῶν μαργαριταριῶν,—σὲ χάος βαθὺ
Τῆς θάλασσας ριγμένο ἀπ' τὸν αἰῶνα,
Σ' ὡραῖο λαιμὸ ποτὲ δὲν θὰ δεθῇ.

ΦΟΡΓΟΦΤΕΡΕ, χιονόθωρε
κι' ἀστερομάτη γλάρε,
Πῶχεις χαρὰ τὸ πέταμα,
καϋμὸ τὴ λευτεριά,

Τοὺς λογισμούς, τοὺς πόθους μου,
τὰ ὄνειρατά μου πάρε
Καὶ φέρε τα στὰ πέλαγα,
μακρυὰ ἀπὸ τὴ στεριά.

Ἄχ, τρέμω! ἡ στεριανή ζωή,
φεύτρα καὶ ξεγελάστρα,
Μὴν τά μολύνῃ ἀπόνετα,
δειλά, προδοτικά.

Μαζί μὲ σένα, ἀνάμεσα
στὰ κύματα καὶ στ' ἄστρα,
Θὰ μείνουν πάντα ἀμόλυντα,
παρθένα, ἁγνά, λευκά.

Βλέπω τὸν κάμπο ἀπέραντο μὲ τἄνθη του
Σὲ μιὰ σταλαγματιὰ καθάριο μέλι.
Καὶ βλέπω στὸ κρυσὶ τὸ αἱματογέννητο
Χλωρὸ καὶ πολυστάφυλο τ' ἀμπέλι.
Βλέπω τὸ δένδρο τῆς ἐλιᾶς ὁλόκορμο
Στὸ λάδι, ποῦ μικρὸ καντῆλι καίει
Καὶ βλέπω 'ς ἕνα ἀμίλητο παράπονο
Κάποια μεγάλη συμφορὰ ποῦ κλαίει.

Χορτάρι, ἀμπρός μου σὲ θωρῶ, χαϊδάρικο (βοτάνι,
Νὰ σέρνεσαι ἀνθισμένο σὲ κάμπους ταπεινούς·
Δένδρο, σὲ θράχο ὑψώνεσαι ποῦ χέρι δὲν (σὲ φθάνει
Κ' οἱ κλῶνοί σου ἀνθοφόροι φιλοῦν τοὺς (οὐρανούς.
Χορτάρι, δὲ χαμήλωσα ποτὲ μου νὰ σ' ἀγγίξω
Δένδρο, σὲ καμαρώνω κι' ἄφθαστο σ' ἀγαπῶ,
Κι' ἔρχομαι τὰ τρεμάμενα τὰ χείλη μου (νὰνοίξω,
Στὸν ἴσκιο σου ἀπὸ κάτω μιὰ προσευχὴ νὰ πῶ.

ΕΚΕΙ ποῦ τὰ κοπάδια ἐπέρασαν,
Τὰ βουλωμένα καὶ τὰ ταπεινά,
Κ' ἐχάραξαν στὴ γῆ ταχνάρια τους,
Τὸ ἐλεύθερο τἀγρίμι δὲν περνᾷ.
Περνᾷ σὲ μονοπάτια ἀπάτητα
Κι' ἐκεῖ ποῦ χτίζει ἡ πέρδικα φωλιά,
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀνθισμένη κάπαρη
Χτενίζει ἀνάερα τὰ λυτὰ μαλλιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰαπωνικὸν καλλιτέχνημα

Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν ἀνάβαθον κουτί, σκεπασμένον μὲ γυαλί,εἶνε ζωγραφισμένη ὅλη μὲ ἄμμον διαφόρων χρωμάτων, ἀπὸ ἕνα ὑπομνηματικὸν ζωγράφον τοῦ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ δενδρόφυτος Ἐκκλησία

Εἰς τὸ Ρὸς τοῦ Χερφορδσχάιρ (Ἀγγλία) ὑπάρχει μία Ἐκκλησία, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφύτρωσαν δύο δενδρύλλια. Ὁ ποιμὴν ὁ ὁποῖος ἐφημέριος τάφρισε ἐπίτηδες νὰ μεγαλώσουν, διότι τώρα ζητεῖ δύο σελίνια ἀπὸ κάθε περιηγητὴν ποῦ θέλει νὰ τὰ φωτογραφήσῃ, καὶ τὸ χρῆμα τὸ συλλεγόμενον οὕτω προστίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν πτωχῶν τῆς ἐνορίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ Εἰκών

Ὦ συμφορά του! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὸ κεφάλι του. Μήπως βλέπετε ποῦ ἐπῆγε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρηγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων

Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, γιατὶ τὰ ἀγόρια ἔχουν πνεῦμα καὶ τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν;

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

ΗΛ	ΔΟ	ΟΥ	ΡΩ	ΝΙ
ΝΟΥ	ΛΙ	ΜΑ	ΝΟΣ	ΟΣ
Ι	ΘΕ	ΝΟΣ	Ο	ΚΗ
Α	ΡΟΣ	ΣΙ	ΜΑ	ΦΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων.

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

Q**—**m*—b**n—ch*t**—b**n

Νἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται,ἀπκραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 8ου φύλλου

α') Τερψιχόρη, Εὐτέρπη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Καλλιόπη.—β'.) Οἱ γέροντες δὲν ὑπάρχουν χωρὶς τᾶ.—γ'.) L' île de Crète (crête).—Mieux vaut tard que jamais.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ.

ΜΑΛΙΣΤΑ, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ...

Ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὸ γεῦμα, ἦλθεν ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλομήτωρ Ὄλγα. Πρὸ τῆς εἰσόδου Της εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εἰσέρχεται ἡ ἐπιμελήτρια καὶ μᾶς λέγει: — Εἰς ὅ,τι σᾶς ἐρωτᾷ ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλομήτωρ, νὰ παντατᾶτε: «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» ἢ «ὄχι, Μεγαλειοτάτη».

Τέλος εἰσῆλθεν ἡ Α. Μ. καὶ περιεφέρετο διὰ μέσου τῶν μαθητριῶν· πλησιάσασα δὲ μίαν μαθήτριαν, τῆς λέγει «—Τί νόστιμον, συμπαθητικὸν κοριτσάκι ποῦ εἶσαι;» Αὐτὴ δέ, κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπήν, διὰ νὰ μὴ παραδῇ ὅμως τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιμελητρίας, ἀπαντᾷ· «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη!»

Μόζαρτ

ΤΟΣΟΝ ΓΡΗΓΟΡΑ;

Εἰς τὸ ἀντικρυνὸν σπίτι δίδεται χορός. Ἀνοικτὰ τὰ παραθυρόφυλλα, κατάφωτος ἡ αἴθουσα, σκιαὶ κινοῦνται, πηδοῦν, σταματοῦν. Ἐκεῖ μέσα τώρα ὅλα ζοῦν, ὅλα κολυμβοῦν εἰς τὰς φωταυγείας, ὅλα σπανθηροβολοῦν καὶ ἀστράπτουν καὶ πάλλονται.

Τὸ ἔχετε ἰδῇ ποτε; Ὑπῆρξε νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφορέσατε μίαν φουστανέλλαν ἢ ἕνα ντόμινο ἁπλοῦν, ἐφθάσατε εἰς μίαν μεγάλη πόρτα, ἐκτυπήσατε, σᾶς ἤνοιξαν; Καὶ εὑρέθητε εἰς θύελλαν ἐκθαμβωτικήν, εἰς ἓν ὅραμα φανταστικόν; Καὶ εἴδατε τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαράν, τὴν εἴδατε, τὴν ἐγγίσατε, τὴν ἡσθάνθητε, στροβιλιζόμενοι εἰς τοὺς κρουνοὺς τῶν λάμψεων, εἰς τὴν θαλασσοταραχὴν τῆς μουσικῆς, σὰν μέσα εἰς ἓν ἐνθαμβωτικὸν ὄνειρον, — ὄνειρον ἀπὸ τ' ἀλησμόνητα, ὄνειρον ἀδιαλείπτου ἐναλλαγῆς, πλημμύρων τὴν ψυχὴν ἀπὸ εὐώδεις ἀτμοὺς, ἀπὸ γλυκὺ ἄρωμα, ἀπὸ κῦμα φωτός;

Καὶ ὕστερα, ὅταν θὰ σβύσουν τὰ φῶτα; Ὅταν θὰ πέσουν τὰ παραπετάσματα, ὅταν παύσῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ χοροῦ; Ὅταν κλείσῃ πίσω σας ἡ θύρα καὶ ἀποχαιρετίσετε καὶ φύγετε, μὲ τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, πατῶντες εἰς τὰ ὑγρὰ πεζοδρόμια, μὲ τὴν ψυχὴν θαμβωμένην, ἐκμηδενισμένην ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας τὸ δραμα διαρκεῖ; Καὶ ὕστερα ἀκόμη; Ὅταν φθάσετε 'ς τὸ σπίτι καὶ πέσετε 'ς τὸ κρεβάτι, μὲ τὸ ὠχρὸν κανδηλάκι, μὲ τὴν στρωμένην κλίνην, μὲ τὴν γαληνίαν ἄψυ, μὲ τὰ λευκὰ σινδόνια; Τότε κάτι διαλύεται εἰς τὴν ψυχὴν ταχύτατα, κάτι κατακρημνίζεται ἀστραπηδόν, ὅταν τὸ κεφάλι ἀκουμπῶ 'ς τὸ προσκέφαλόν, — καὶ τὰ μάτια βουρκώνουν καὶ τὰ μάτια γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα...

Μία ἀπὸ τὰς θλιβερωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, ὅσης μέχρι σήμερον διήνυσα, εἶνε ἡ παῖσις αὐτῶν τῶν ἑορτῶν, εἶνε ἡ τελευταία βραδυά, ὅταν ξημερώνει Σαρακοστή. Αἱ ἡμέραι αὗται, ἂν καὶ δὲν τὰς ἀπολαμβάνω, ὅπως θὰ ἤθελα, μοῦ εἶνε μεγάλη εὐτυχία. Καὶ ὅταν φεύγουν, πόσον τὰς αἰσθάνομαι! Πόσον ὀλιγοχρόνιοι εἶνε! Μὰ γιατί, γιατί, γιατί νὰ περνοῦν τόσον γρήγορα;

Τέλλος Ἄγραας

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΞΑΣΤΕΡΙΑ

Τὸν οὐρανὸ φωτίζουνε
τ' ἀστέρια κι' ἡ σελήνη,
Ποῦ λίγα σύγνεφα ἀραιά,
χρυσᾶ ἔχουν ἀπομείνει.

Μὲ ὁρμὴ κυλᾷ καὶ σούσουρο
ὁ χείμαρρος 'ποκάτου,
Καὶ σέρνει δένδρα καὶ φυτὰ
μέσ' 'στὰ θολὰ νερά του.

Καὶ 'κεῖ ποῦ τρέχουν τὰ νερὰ
καὶ γάργαρα κυλᾶνε,
'Απ' τὴ σελήνη σὰ χρυσᾶ
φαίνονται καθὼς σπᾶνε.

Καὶ ἀντίκρυ τοῦ δουνοῦ ἡ κορφὴ
λαμπρὸ θέαμα δείχνει·
Τὰ χιόνια λάμπουν ἀπ' τὸ φῶς
ποῦ ἡ σελήνη ρίχνει.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Ἀπὸ βραδὺς κοιμήθηκα μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὸν ἄβλιον καιρὸν μὲ τὴς ἀτελείωτες βροχές. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, καὶ ξύπνησα τρομαγμένη ἀπὸ δυνατοὺς κρότους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐπάλευαν μεταξύ τους μίαν πάλην γιγάντων. Τὸν οὐρανὸν ἐκάλυπτον ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις. Αἱ βρονταὶ σὰν συνεχεῖς ἐκπυροκροτήσεις βροντερῶν κανονιῶν, ἐνόμιζες ὅτι ξεκάρφωναν τὸν οὐράνιον θόλον. Οἱ κεραυνοὶ διεδέχοντο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀτελείωτη, δυνατή, βροντώδης ἐπάνω στὰ κατάκλειστα σπίτια καὶ στοὺς τοίχους, κτυπᾶσα δαιμονιωδῶς, σὰν χορὸς δαιμόνων, ποῦ σὲ ἔκαμε νὰ ἀνατριχίαζῃς. Ποῦ νὰ σὲ κολλήσῃ ὕπνος μὲ τέτοια βροχή, καὶ νὰ συλλογιέσαι στὸ ταξεῖδι προσφιλῆ σου πρόσωπα.

Τὸ πρωΐ ἔπαυσε ἡ καταιγίς, ὄχι ὅμως καὶ ἡ αἰωνία μουρμουριστὴ βροχή, ποῦ σχεδὸν μᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσωμε ἀπὸ ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος!...

Ροδοδάφνη

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΜΥΛΟΝ

Ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς ἐπεθύμησα νὰ ἤμουν στὸν μῦλο, ποῦ βλέπω ἀπὸ μακρυὰ νὰ γυρίζῃ ἀκούραστος καὶ τὸ ἕνα πανάκι του νὰ κυνηγᾷ τὸ ἄλλο, ἐδιάλεξα μιὰ λιακάδα κ' ἐπῆγα μὲ μιὰ φίλην μου.

Ἐφθάσαμε κατακουρασμένες ἀπὸ τὸν ἀνήφορο, καὶ ἐκαθήσαμε κοντὰ στοὺ καὶ τὸν θαυμάζαμε. Τὸ ἀδιάκοπο στριφογύρισμά του μᾶς ἐμάγευσε, καὶ προσηλωθήκαμε σ' αὐτό.

«Καλῶς ὁρίσατε, παιδιά μου», φωνάζει ὁ γέρω-μυλωνᾶς, «κοπιάστε νὰ ἰδῆτε καὶ μέσα τὸν μῦλο μου». Δὲν ἐπερμένα με δευτέραν πρόσκλησιν καὶ, τρεχάτες, ἀνεβήκαμε τῆς σκάλες του.

Ἔκπληκτες εἴδαμε τὸν μυλωνᾶ νὰ στρέφῃ ὅλην τὴν στέγην, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν καιρόν, (καθὼς μᾶς εἶπε).

Καὶ τότε ἄρχισε νὰ γυρίζῃ γρήγορα-γρήγορα, καὶ ἡ μεγάλη ἀλευρόπετρά του νὰ λέῃ τὸ ρυθμικὸ τραγοῦδί της γυρίζοντας. Προσηλωμένες στὸ κασονάκι ποῦ γέμιζε λίγο-λίγο ἀλεῦρι, ἐνυκτώσαμε. «Καιρὸς νὰ πᾶμε», ἐσκεφθήκαμε περίλυπες. Εὐχαριστήσαμε τὸν καλὸ μυλωνᾶ, καὶ ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνωμε, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ τσοπανάκος ἐγύριζε μὲ τὰ πρόβατά του στὸ μαντρί.

Τὸ βραδυνὸ ἀγεράκι ἐδρόσιζε τὸ πρόσωπό μας, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἔριπτε τὴν τελευταίαν του ματιὰ εἰς τὰ χρυσίζοντα νερὰ τοῦ Ἀργολικοῦ...

Καὶ τώρα, τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸν μῦλο.

Ἡ Φιλομαθὴς

ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ

Ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτο, ποῦ εἶχε καθαρίσῃ μιὰ βροχούλα, ἀκουμπισμένος εἰς τὰ κάγκελα ποῦ λάμπανε βρεγμένα ἀκόμη, μὲ τὴν κρασινάδα τοῦ περιβολιοῦ γιὰ πλαίσιον, ἕνας χωρικὸς ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τὴν φλογέρα του. Ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ δλην του τὴν ψυχήν, μὲ δλην του τὴν ἀγάπην, ποῦ ἐφαίνετο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπό του· σκυφτὸς ἐπάνω εἰς δάκτυλά του, προσεπάθει νὰ μὴ τὸν ἐμποδίζῃ τὸ σχοινὶ τῆς καμήλας του.

Ἔπαιζε σείων ἐλαφρὰ τὴν κεφαλήν, παρατείνων τὸν χρόνον ἐκεῖ ποῦ ἤθελε.

Ὁ ἦχός του παράδοξος, ἀνήκουστος, ἡσυχαστικός, ἤρεμος, διηγεῖτο τὴν ζωὴν τῆς ἐρήμου, τὴν ζωὴν τὴν περασμένην.

Ἐλ 'Ἀχρόμ», πετιέται ἀνεμέσα ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημεριδοπώλου, «Φῶς». Διαβάται σκοτισμένοι, ἀνήσυχοι, περνοῦν συνδιαλεγόμενοι χαμηλὰ· ὅλοι ἁρπάζουν ἀπὸ ἕνα φύλλον, διαβάζουν βηματίζοντας, χώνονται εἰς τὰ τηλεγραφεῖα ἢ τὰς λέσχας... Ὁ Μουσικὸς παίζει, ἡ καμήλα του κινεῖ τὴν σιαγόνα μιὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ μιὰ ἀπ' ἐκεῖ ἀλάνθαστα, ὅσον ἀλάνθαστα παίζει καὶ ὁ Κύριός της. Τώρα βλέπονται ὡς εὐχαριστημένοι φίλοι, ἐνθυμήθησαν τὴν δουλειὰ καὶ φεύγουν, ἀφίνοντες τοὺς πολιτισμένους νὰ διαβάζουν τὴν κωμῳδίαν, ποῦ παίζουν οἱ σοφοὶ Χριστιανοί.

Ἀνθισμένη Βαμβακιὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ἐπιστρέφει ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν καὶ οἱ φίλοι του τὸν ἐρωτοῦν.

— Λοιπόν, Τοτό, πῶς τὰ πέρασες;

— Τί νὰ περάσω; ἀποκρίνεται ὁ Τοτός· δὲν πέρασα τίποτα. Μὲ τάμαξι πῆγα καὶ ὅλο καθόμουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθεροφρωσύνης Ἠπείρου

Η ΞΕΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς 1ης *Φεβρουαρίου ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Πιτρῴου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1915, — ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 1513, —ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς*

1070

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 100.

Εὐθὺς ἀμέσως ἐπηκολούθησεν ἡ Α' τακτικὴ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως» διὰ τὸ 1915, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύονται εἰς τὴν ἑπομένην σελίδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 3 Φεβρουαρίου 1915.

ΚΑΙΡΟΣ νὰ ζωηρεύσῃ ὀλίγον καὶ ἡ ἀλληλογραφία... Θὰ μοῦ γράφετε συχνότερα καὶ μὲ περισσότερο γοῦστο, τώρα ποῦ ἐτελείωσαν αἱ ἑορταί, αἱ διασκεδάσεις, καὶ ἔχετε ἡσυχίαν; Ἀμὴ τὰ μαθήματα, θὰ πῆτε;... Καὶ ὅμως ἔχω παρατηρήσῃ ὅτι αἱ διασκεδάσεις ἀπασχολοῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ μαθήματα...

Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος (Φαίδων) μὲ παρεκάλεσε,—καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην μάλιστα ἑβδομάδα, ἀλλὰ δὲν εἶχα τόπον, — νὰ διαβιβάσω τὰς θερμοτάτας του εὐχαριστίας πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου, ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν του μὲ τηλεγραφήματα, κάρτες καὶ ἐπισκεπτήρια. Ἔλαβεν ἕνα πλῆθος κ' ἔχάρη πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ τοῦ δείχνουν οἱ νεαροὶ ἀναγνῶσταί του.

Σοῦ ἔστειλα τὸ λυσόχαρτον, Ροδοδάφνη, καὶ διεβίβασα τὴς κάρτες σου. Ἀλήθεια, οἱ μυθιστοριογράφοι ἀγαποῦν νὰ χαρακτηρίζουν τὰς γεροντοκόρας μὲ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα, γρινιάρες, δυστρόπους, ἐγωιστρίας, ἀστόργους κτλ. Σὰν τὴς θεῖες τοῦ Ραοὺλ. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν εἶνε ὅλες τέτοιες. Κάθε κανὼν ἔχει τὰς ἐξαιρέσεις του.

Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία μοῦ γράφει: «*Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Θουκυδίδου, ποῦ μετεχειρίσθη ὁ Φάων εἰς τὸ ποίημά του* Κάλαμος καὶ Ἀρῦς;... Μ' ἀφοῦ θέλει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Θουκυδίδου, ἂς δώσῃ πρῶτος τὸ παράδειγμα. Φαντάσου, ἀλήθεια, νὰ ἐγίνετο καμμιὰ τέτοια ἐπιστροφὴ καὶ νὰ ἐβαπτιζόμεν Ὀθαλκάνειος Συμμαχία, — τί φρίκη!»

Τὸ ποίημά σου, Φάων, ἐδημοσιεύθη, διότι ἐκληρώθη. Δὲν κατήργησα ἀκόμη τὰ σταλέντα τῷ 1914. Ἄδικα ὅμως μετριοφροσύνες, διότι ἦτο ἀρκετὰ καλόν. Ναί, τὸ παρελθὸν φύλλον, ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ τυπογραφείου, εἶχεν, ὡς πρῶτον, μερικὰς ἀνωμαλίας. Τὰ κατόπιν ὅμως, ὡς βλέπεις, εἶνε ὁμαλώτατα. Μόνον τὰ ψευδώνυμα τῶν Ἀσπασμῶν, ἐπειδὴ ἡ λινοτυπικὴ μηχανὴ δὲν ἔχει ἄλλου εἴδους στοιχεῖα, γίνονται ἀκόμη μὲ τὰ ἴδια, ἀφαιά. Ἀλλὰ τί σημαίνει! Ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ τὸ περισσότερον μέρος τοῦ φύλλου γίνεται μὲ λινοτυπίαν, ἔχομεν τώρα τὴν ταχύτητα, ποῦ εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Οὔτε ἑορταὶ θὰ μᾶς ἐμποδίζουν εἰς τὸ ἑξῆς, οὔτε τίποτε. Πάντοτε τὸ φύλλον θὰ τύθεται εἰς τὸ πιεστήριον τὴν Πέμπτην. Καὶ θὰ τὸ ἔχετε ἀπαρεγκλίτως τὸ Σάββατον. Δὲν εἶνε μέγα κέρδος αὐτό;

«Δόστε τί ἔχω νὰ σᾶς δώσω!» λέγει εἰς τὰ ἐγγονάκια της ἡ γιαγιά. Ἐκεῖνα τρέχουν κοντά της, νομίζοντα ὅτι θὰ τοὺς δώσῃ κανένα γλυκό. Ἀλλὰ ἡ γιαγιὰ βγάζει καὶ τοὺς δίδει τὴν «Διάπλασιν». Νομίζετε τώρα ὅτι τὰ ἐγγονάκια ἀπεγοητεύθησαν; Κάθε ἄλλο! «Εὐχαριστήθησαν περισσότερο παρὰ ἂν τοὺς ἔδιδε γλυκό». Καὶ αὐτὸ ἔγεινεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἕλληνος Προσκόπου, ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ γράφει.

Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον, Ἀλβανοκτόνε Ἠπειρῶτα. Διὰ τὸ ἄλλο, ἀδίκως παραπονεῖσαι. Ὅ,τι δὲν εἶνε καλόν, ἀπορρίπτεται· ὅ,τι εἶνε καλὸν ἐγκρίνεται· ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει νὰ κληρωθῇ. Διότι τὰ ἐγκρινόμενα εἶνε πολλὰ καὶ ἡ Σελὶς δὲν ἀρκεῖ. Λέγεις διὰ τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν καὶ τὸν Τέλλον Ἄγραν. Ἀλλὰ νὰ ἤξευρες πόσα, πόσα ἐνεκρίθησαν καὶ αὐτῶν χωρὶς νὰ δημοσιευθοῦν! Δὲν τοὺς ἐρωτᾷς;

Δύο μικροὶ θηλυκοὶ Πιερρότοι, τὸ παραιμένον Σάββατον, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐχάλασαν τὸν κόσμον. Ἀπάντησαν καὶ τὸν κ. Φαίδωνα, τὸν ἐγέμισαν κομφετὶ καὶ τοῦ παρήγγειλαν μίαν... Ἀθηναϊκὴν ἐπιστολήν. Ἂς μάθουν λοιπὸν ὅτι... τοὺς ἐγνωρίσαμεν!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Λευθεριὰς τοὺς Σκλάβους, Χάρις, Δ. Π. Βορρόπουλος, Μικρὰ Δούκισσα καὶ Γενναιόψυχος Στρατηλάτης. Δυστυχῶς ὁ χῶρος ἐν ἐπιτρέπει σήμερον νὰ παντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Παραβολὴ» τοῦ Μαγευμένου Ρόδου.—«Καταραμένη Θάλασσα» τῆς Δαφνοστεφοῦς Νίκης. — «Ἡ Σελήνη» τοῦ Πόθου τῆς Ρόδου. — «Ἐρώτησις» καὶ «Πρωΐα» τῆς Νικητρίας Κυανολεύκου (μὰ εἶνε πράγματι δικά σου τὰ ὡραῖα αὐτὰ ποιήματα;) — «Τί θέλουν» τῆς Χάριτος.— «Καλοὶ χαρακτῆρες» τοῦ Ἐκκορθητοῦ τοῦ Μπιζανίου. — «Θάλασσα-Ζωὴ» τῆς Ὑστερης Ἀναλαμπῆς.—«Τὸ Τριανταφύλλο» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας. — «Κέρκυρα» τοῦ Σεμνὸ Μενεξεδάκι. — «Τὰ Εὐζωνάκια» τῆς Ροδοδάφνης.—Μικρὰ διάφορα διαρρόων.

Ἀπορρίπτονται: «Πρέπει νὰ συνέλθωμεν εἰς ἑαυτούς» (ἀκατάλληλον, πολὺ ὡμόν.) —«Ἡ ἐκλογὴ» (ἀσήμαντον.)—«Τὰ κυπαρίσσια μου» (τὸ τέλος χαλᾷ· ἄλλαξέ το·)— «Εἰς μίαν φίλην μου» (σκοτεινόν· τί εἶνε αὐτὸ τὸ «μαῦρο φάντασμα»;) — «Οἱ Κύπριοι ἐθελονταί». (ἀτεχνον.) — «Τὸ Χιόνι καὶ τὸ Κρῦο» (ἀτεχνον.) — «Ἡ Λευθεριὰ» καὶ «Ἡ Φεβρουαρίου» ὡραῖαι ἰδέαι, ἀλλὰ στίχοι βεβιασμένοι, μὲ πολλὰ παραγεμίσματα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, ἀ. (Α. Β.) Διπλωμάτης, ἀ. (Π. Π.) Μέλλων Ναύαρχος, ἀ. Κόρη τοῦ Ἰονίου, κ. (Ι. Κ.) Εὐφυὴς Χῖος, ἀ. (Η. Δ.) Δακρυπότιστος Ζωή, κ. (Μὲ γνωρίζετε;) Ἔνδοξος Κυανόλευκος, κ. (Ε. Κ.) Ὡραία Γαλάτεια, κ. (Μ. Κ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν, κ. Βουλγαρομάχος Ἕλλην, ἀ. Γιγαντομάχος Ἕλλην, ἀ. Πόθος τῆς Ρόδου, κ. Γλυκεῖα Ἐλπίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δαφνοστεφὴς Νίκη (0) μὲ Κερκυραϊκὸν Διάβολον, Θέμον Βανιώτην, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου. — ἡ Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων (0) μὲ Ροδοδάφνην, Ξανθὴν Πεταλούδαν, Πατρίδα τῶν Ἡρώων, Βύρωνα, Τρελλὴν Νεράϊδαν, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον. — ὁ Γενναιόψυχος Στρατηλάτης (0) μὲ Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Δοξασμένην Γαλανόλευκον, Νίκην τοῦ Βότση.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ξενοκρατουμένην Κύπρον (τόμον καὶ τιμοκατάλογον ἔστειλα·) Σεμνὸν Μενεξεδάκι (καλὸ ταξεῖδι· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς, ἔχει καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ·) Ναυτάκι τῆς Λήμνου (ἔστειλα· τώρα θὰ τὰ λαμβάνῃς τὸ Σάββατον, τακτικά, διότι ἐκανονίσθη ἡ τύπωσις·) Εὐέλπιδα Μικρασιάτιδα (καλῶς ἦλθες· δεκτὴ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας!) Δαφνοστεφῆ Νίκην (ἔστειλα· τὰ παίγνια δημοσιεύονται διὰ κληρώσεως· τί πταίω, ἂν δὲν σὲ εὐνόησεν ὁ κλῆρος;) Σπινθῆρα τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ὑποθέτω, ὅτι εὐκολώτερα θὰ ἠμπορούσες νὰ βραβευθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων·) Στέφανον τῆς Νίκης (ὡραιότατον τὸ γράμμα σου· ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω ποῦ ἐπρόλαβε καὶ μοῦ τὰ ἔγραψεν αὐτὰ ἡ ἀδελφή σου;) Ν. Χ. Κ... (διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς, εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς·) Ἑταστὴν τοῦ Ἰδεώδους (ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν Σελίδα, δὲν ἐπιτρέπεται· ἔστειλα·) Ἕνα Βολιωτάκι (ἐλήφθησαν·) Ὄλγαν Μπρ. (χαίρω πολύ·) Μανιατοπούλαν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· τὰ θηλυκὰ εἰς συλλ ἄλλοι τὰ γράφουν μὲ περισπωμένη, ἄλλοι μὲ ὀξεῖαν· ἐγὼ ἀνέκαθεν προτιμῶ τὴν ὀξεῖαν·) Δημ. Παλ. (μπορεῖς μόνον ὅταν πάρῃς ψευδώνυμον·) Εὐανθίαν Γαλ. (ἔστειλα·) Δοξασμένην Ἑλλάδα (τὰς ἔλαβα, μικρούλη μου, μὴν ἀνησυχῇς·) Σιάνλεϊ (ἔστειλα·) Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) Διπλωμάτην (ἐλήφθησαν·) Λήθην (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· στεῖλε ἐκ νέου τὴν λύσιν μὲ αὐτὴν τὴν διόρθωσιν, καὶ σημείωσε ἀπὸ πίσω· ἀστέλλεται ἐκ δευτέρου», διὰ νὰ μὴ κάμω σύγχυσιν·) Ἐνετικὸν Λέοντα (ναί·) Τακτικὸν Ἀναγνώστην (ὁ Ὀδηγός, δημοσιευθεὶς εἰς τὸ 4ον φύλλον, σὲ πληροφορεῖ περὶ ὅλων·) Βουνὸ τῆς Μανωλιάσσας (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Καρνάτιδα (ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸ 6ον φύλλον· αἱ λύσεις ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ, γίνονται πάντοτε δεκταί·) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα (ἔστειλα, εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Λιμένα Καλαμῶν (ὁ συνδρομητὴς καὶ τἀδέρφια του, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα· ἐλήφθησαν·) Γῆν τῶν Φαιάκων (ἔστειλα·) Αἰολικὴν Κιθάραν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Πόδον τῆς Ρόδου, Νικήτριαν Κυανόλευκον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Φεβρουαρίου, ὀφείλω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Λαρυγγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρὸς

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 1 Φεβρουαρίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1513, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί :

359, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

106, 971, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

509, 204, 1209, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

782, 673, 1443, 54, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

568. 3, 1123, 435, 909, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

27, 1267, 1501, 269, 123, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

626, 213, 1084, 10, 855, 964, 486, 1462, 1024, 1248, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

63, 734, 390, 1313, 314, 604, 1144, 950, 723, 843, 1481, 152, 870, 516, 1375, 91, 1165, 467, 235, 1042, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 11ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1915. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

118. Δεξίγριφος

Ζῶον γνωστὸν ἀμφίβιον
Μὲ μετοχὴν ἑνώνω
Καὶ Ἀθηναῖον στρατηγὸν
Ἀμέσως φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

119. Συλλαβόγριφος

Εἶνε σύμμιγον τὸ πρῶτον
Εἰς τὸ ἄλλο κατοικεῖς'
Κι' ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὸ ποῦ ρέει
Σὲ δροσίζει ὅταν τὸ πιῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος

120. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς

Τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,
Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας
Ἐμπροστά σου θὰ παγτήσῃς.
Κι' ἂν τὸ κράτος τοῦτο, λύτα,
Πάλιν ἀναγραμματίσῃς,
Θὰ σοῦ εὐχηθῶ ὅ,τι λέγει
Αὐτὸ ποῦ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Α. Β....

121. Μωσαϊκὸν

Κῦβος, γωνία, τρίγωνον,
Τετράγωνον καὶ πυραμὶς
Ἀπῶνα δίδουν γράμμα των
Καὶ γίνετ' ἄλλο σχῆμα εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Σ. Βαλτατζιόγλου

122. Ἀριθμητικὸν παίγνιον

7 1 2 5 3· + — — : X

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶνε = 0.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιούχου Ἑλλάδος

123. Ψαρονόκκαλον

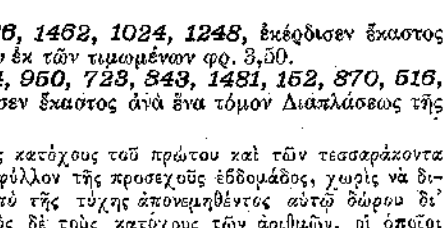

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειρὰν : Ἀρχαία μάγισσα, γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης, ἀρχαῖον ἔνδυμα, εἶδος θαλασσινοῦ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀρχαῖον ὅπλον, ἄγριον ζῶον, ἄγριον πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἴγλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

124 Ἀπροσδόκητον

Ἀπὸ τὰ ἕξη πρῶτα γράμματα
τῆς Ἐσπεράντο, ὦ λύται,
Ποιὰ λέξι ἀποτελεῖτε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

125. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωστοτάτην ὁμηρικὴν Βασιλοπούλαν :

1, Δημοκρατία τῆς Ἀμερικῆς· 2, Μεγάλη ὀροσειρά· 3, Ἀρχαῖος θεός· 4, Νῆσος τῆς Εὐρώπης· 5, Λατῖνος ποιητής· 6, Ἥρως ἡμίθεος· 7, Μέγας ὄφις.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Βορρόπούλου

126. Μικτὸν

φσλ - ο - φσλ - ειει - τ - αουι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θιακοῦ Θαλασσολύκου

127. Γρῖφος

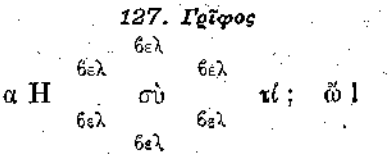

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

480. Αἰσχύλος (ές, χεῖλος.) — 481. Κύπρος - κάπρος. — 482. Γάλος (ΓΑτα, σκύΛΟΣ) λαγός. — 483. Τὸ λεξικόν.

484.
Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Ρ Κ Λ Ξ
Η Ο Ο Η Ι Ι Α Α
Μ Δ Π Ν Ν
Ο Ο Ο Θ
Ν Σ Ν Η

485 — 490. Διὰ τοῦ Π : κῆπος, λῖπος, ἔπος, κόπος, ἅρπα, κώπη. — 491. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ (Πόλεμος, Ἀμελής, Ὑψηλός, Στενός, Ἄπιστος, Νίκη, Ἴδιος, Ἄρκτος, Σοφός.) — 492. Τῶν πρώτων τὰ παθήματα, γεφῦρι τῶν δευτέρων. — 493. Βία μηδὲν πραττειν (Βῆ, α, μῖ, - δ' ἐν πρα - τηνί).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου μέχρι 3 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Γεώργ. Κολυδᾶς, Π. Ν. Παναγιώτου, Μάσιγκα Ρογκοπούλου, Αἰκατερίνη Γ. Μαρούλη, Φανὴ Α. Κοκκώνη, Ἐρ. Καρ. Χόν, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἐμ. Ἀλτηγός, Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου, Μ. Σ. Κοσμετάτος, Μαγευμένο Ρόδον, Ἰω. Ν. Ἰγγλέσης, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος, Γ. Ε. Κουλουμβάκης, Π. Ι. Δάλπης, Π. Μπενάρδος, Α. Α. Γεώργας, Αἰμιλία Ὀρ. Κατσάρη, Ἠλ. Σοῦρσος, Λάμπων Ἀστήρ, Μ. Παπαζαχαρίου.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Μεγάλη Ἑλλάς.

ΑΙΓΙΝΗΣ. Μικρὸς Παγανίνης.

ΒΟΛΟΥ. Α. Α. Καραμεσίνης, Α. Π. Παπαδόπουλος, Δ. Π. Βορρόπουλος, Ἀργ. Κ. Αυκιαρδοπούλου.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Μανιατοπούλα, Καλὴ Βιολίστρια, Χ. Λ. Περδικάρης, Ὄλγα Μπρεδήμα.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Χρ. Ν. Δάρας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Διον. Ι. Κλάδης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Πάνος Ἀνδρ. Βουρδουμπάκης Χ. Γ. Διαπάκης.

ΙΘΑΚΗΣ. Γ. Δρακάτος, Τάσος Γ. Παΐζης, Ἀνδριάνα Α. Κασσιανοῦ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χαὶρ Ι. Λευΐ, Ἀγγελικὴ Γαλλιαπούλου.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Τάκης Γαρίδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Γῆ τῶν Φαιάκων, Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ ἢ ἑλλοντος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Ἀριστέα Μεταξᾶ.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΙΟΥ. Ἀδαμαντία Ν. Καρξῆ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Π. Σ. Μηλιώνης, Δ. Δ. Παλιούρας.

ΠΑΤΡΩΝ. Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Γ. Γ. Μαρκέτος, Μαντίνα Ρ. Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Περ. Στεμιτσιώτης, Π. Δ. Ψύλλας, Εὐστρ. Μανωλόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ. Ἠλ. Σ. Δημητρόπουλος, Νικ. Γ. Δημόπουλος, Ἰω. Κανελλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ. Νικ. Ι. Βάτης, Ἀφρικανὸς Ταυρομάχος, Στελ. Γ. Συριανός.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Ἐλευθερωθεῖσα Ἤπειρος, Κ. Δ. Παπαλεξίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Φιλελεύθερον Πνεῦμα. Σπ. Α. Σταμπόλης, Β. Γ. Πουλόπουλος, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀνδρ. Β. Κόκκας, Εὐάγ. Θ. Βαρύτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΧΑΡΙΛ. Α. ΠΕΡΑΙΚΑΡΗΣ ἐν Γυθείῳ, ΤΑΚΗΣ ΓΑΡΙΔΗΣ ἐν Καλάμαις, καὶ ΚΩΝΣΤ. Δ. ΠΑΠΑΔΕΕΙΟΥ ἐν Τρικκάλοις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.